

Arany
Júlia
Világszerte Nr. 1

Lynne Graham
A zárdán túl

Kate Hewitt
Menekülés a szerelembe

Kate Hardy
Szélesvásznú szerelem

Minden jog fenntartva. Jelen kiadvány bármely részét tilos a kiadó írásos engedélye nélkül módosítani, sokszorosítani, bármilyen elektronikus vagy gépi formában és egyéb módon közzétenni vagy terjeszteni, beleértve a fénymásolást, felvételkészítést és mindenfajta információtároló vagy -visszakereső rendszert; kivételt képez a kritikus, aki kritikájában rövid szakaszokat idézhet belőle. Ez a kiadvány a Harlequin Books S.A.-val létrejött megállapodás nyomán jelenik meg. Jelen mű kitalált történet. A nevek, személyek, helyszínek és események a szerző képzeletének termékei, vagy fiktív módon alkalmazza őket. Bármely hasonlóság élő vagy halott személlyel, üzlettel, vállalattal, eseménnyel vagy helyszínnel teljes mértékben a véletlen műve, és nem a szerző szándékát tükrözi.

§ All rights reserved. Without limiting the generality of the foregoing reservation of rights, no part of this publication may be modified, reproduced, transmitted or communicated in any form or by any means, electronic or mechanical, including photocopy, recording or any information storage and retrieval system, without the written permission of the publisher, except for a reviewer, who may quote brief passages in a review. This edition is published by arrangement with Harlequin Books S.A. This is a work of fiction. Names, characters, places and incidents are either the product of the author's imagination or are used fictitiously, and any resemblance to actual persons, living or dead, businesses, companies, events or locales is entirely coincidental and not intended by the author.

© Lynne Graham, 2017 – Vinton Kiadó Kft., 2019

A mű eredeti címe: Claimed for the Leonelli Legacy (Harlequin Mills & Boon, Modern Romance)

• *Magyarra fordította:* Vas Krisztina

© Kate Hewitt, 2016 – Vinton Kiadó Kft., 2019

A mű eredeti címe: Inherited by Ferranti (Harlequin Mills & Boon, Modern Romance)

• *Magyarra fordította:* Csató Gabriella

© Pamela Brooks, 2016 – Vinton Kiadó Kft., 2019

A mű eredeti címe: Falling for the Secret Millionaire (Harlequin Mills & Boon, Romance)

• *Magyarra fordította:* Szabó Júlia

Nyomtatásban megjelent: az ARANY JÚLIA 47. számában, 2019

Átdolgozott kiadás

ISBN 978-963-448-853-8

• *Kép:* Shutterstock

A HARLEQUIN® és™ a Harlequin Enterprises Limited vagy a konszern leányvállalatai tulajdonában álló védjegy, amelyet mások licencia alapján használnak.

Magyarországon kiadja a Vinton Kiadó Kft., 2019

• *A kiadó és a szerkesztőség címe:* 1118 Budapest, Szüret u. 15.

• *Felelős kiadó:* dr. Bayer József

• *Főszerkesztő:* Vaskó Beatrix

• *Telefon:* +36-1-781-4351; *e-mail-cím:* info@vintonkiado.hu

Kiadónk újdonságairól, a megrendelési lehetőségekről honlapunkon is tájékozódhat:

www.vintonkiado.hu

Az e-book formátumot előállította:

BOOK&walk

www.bookandwalk.hu

Lynne Graham
A zárdán túl

1. FEJEZET

– Tulajdonképpen nincs jogom hozzá, hogy ezt kérjem tőled – szólt Andrew Grayson, közelebb húzva a kandallóhoz a tolószékét.

Max Leonelli, aki már huszonnyolc éves korára multimilliomosnak mondhatta magát, a homlokát ráncolta.

– Kérhetsz tőlem bármit – bátorította a törekeny alkatú férfit, aki őt annak idején, tizenkét éves korában magához vette.

Andrew látható büszkeséggel figyelte a másikat. Természetesen már késő lett volna bevallani, hogy évekkal ezelőtt feleségül kellett volna vennie Max Leonelli nagynénjét, őt pedig örökbe fogadnia. Házvezetőjének unokaöccse meggyötört, félénk és bizalmatlan gyermekként érkezett a házba, de ezt az előtte álló, magabiztos üzletemberen már nem lehetett észrevenni.

A nők egyenesen megőrültek Maxért. A szomorú szemű, csinos fiú vonzó férfivá érett, olajbarna bőre, szoborszerű arca és kihívó tekintete volt. Nélkülözésekkel teli gyerekkora megkeményítette, és manapság már kérlelhetetlen tárgyalópartnernek számított. De Andrew-hoz mindig hűséges maradt. És amióta az idős férfi egészségügyi okokból kénytelen volt visszavonulni a napi munkától, Max helyettesítette őt a nemzetközileg sikeres nagyvállalatnál, a Grayson Industriesnél. Max számára ez volt a tűzkeresztség, és mint mindent, ezt is sikeresen oldotta meg.

– Kérésem túllép a szokásos kereteken – figyelmeztette Andrew.

Max furcsállta ezt a titokzatosságot. Normális esetben Andrew nem kerülgette a forró kását.

– Hallgatlak...

Andrew sípolva vett egy nagy levegőt.

– Azt szeretném, ha nőül vennéd az unokámat.

Max hitetlenkedve bámult az idős férfira. A kandallótűz fényénél úgy tűnt, aranybarna szeme borostyánként izzik.

– De ő Brazíliában él egy kolostorban...

– Jelen pillanatban még igen. De azt szeretném, ha feleségül vennéd. Csak így lehetek biztos benne, hogy a halálom után is biztonságban lesz – magyarázta Andrew. – Szembe kellett volna szállnom az apjával, amikor megtiltotta, hogy Tia meglátogasson engem Angliában. De tavalyig még reménykedtem, hogy a fiam egy nap hazatér, és a nyomdokaimba lép. Ezért nem akartam vele összeveszni. Végül is az ő lánya, nem az enyém, és jogában áll, hogy eldöntse, a gyerek hol nőjön fel.

Max lassan kifújta az eddig visszatartott levegőt. Vegyen feleségül egy lányt, akit még sosem látott? Egy olyan lányt, aki kolostorban nőtt fel? Tényleg különös kívánság. Még sosem kérte őt Andrew ekkora áldozatra. És nagy valószínűséggel ez egyben az utolsó kívánsága is, amivel hozzá fordul. Az idős férfi súlyos beteg, és már nem sok ideje van hátra. Erre a gondolatra Max szeme égni kezdett, mintha túl közel lépett volna a tűzhöz.

– Tia az egyetlen, aki van még nekem. Az utolsó családtagom.

Andrew elfordította a fejét, de Max észrevette, hogy fátyolos lett a tekintete. Valószínűleg a két fia elvesztésére gondolt.

Három évvel ezelőtt halt meg az idősebbik, és neki nem voltak gyerekei. Andrew nem egészen két hónapja tudta meg, hogy fiatalabb fia, Paul is elhunyt Afrikában szívinfarktusban. Egy távoli országban temették el anélkül, hogy előtte az apjával kibékült volna. Tia Paul lánya volt, egy brazil fotómodellel kötött rövid életű házasságának gyümölcse.

– Már évekkal ezelőtt magunkhoz kellett volna vennünk azt a lányt. – Andrew felsóhajtott.

– Igen.

Max jó néhány évvel fiatalabb volt Andrew fiainál. Csak Stevent ismerte személyesen. Steven szorgalmasan dolgozott az apjának évekig, de a cégbe nem vitt egyéni ötleteket, és a felelősséget

sem szívesen vállalta. Paul – ezt Andrew mindig hangsúlyozta – sokkal becsvágyóbb volt, de a harmincas évei közepén új életet kezdett, mert úgy érezte, a kereszténység terjesztése a hivatása. Rövid úton megszakította a kapcsolatot az apjával. Egy brazil kiküldetés ideje alatt a felesége, Inez összeszűrte a levelet egy másik férfival, és cserben hagyta a férjét meg a kislányukat. Paul nem tudott mástól segítséget kérni, így a gyermeket apácákra bízta. Aztán továbbutazott más, szegény országokba, hogy ott hirdesse isten szavát a kétkedőknek.

– Miért szeretnéd, hogy feleségül vegyem? – kérdezte Max halkán.

Andrew ismét sóhajtott.

– Gondolj csak bele! Az a lány semmit nem tud a modern világról. Ha meghalok, egy vagyont örököl. A hozományvadászok úgy donganak majd körülötte, mint a döglegyek. Olyan lenne, mintha bedobnál egy csecsemőt a cápáktól nyüzsgő akváriumba. Amíg el nem igazodik ebben a világban, szüksége lesz valakire, aki irányt mutat neki.

– De hát ő már nem gyerek – vetette közbe Max. – Milyen idős is most? Huszonegy éves lehet?

– Majdnem huszonkettő – helyesbített Andrew. – De szüksége van biztos támaszra, hogy megtanulhassa, miként álljon meg a lábán ebben a gyilkos világban.

– Ha az Amazonas erdejében nőtt is fel, lehet, hogy jobban ismeri a világot, mint gondolnád.

– Kétlem. És semmiképp sem szeretnék kockáztatni, hisz több ezer ember munkahelye függ a cégem jövőjétől. Az alkalmazottaimért is felelősséggel tartozom. A rendfőnökaszonnyal már felvettem a kapcsolatot. Legjobban azért aggódtam, hátha Tia úgy dönt, hogy apáca lesz, de ahogy megtudtam, ilyen kívánsága sosem volt.

– Miért él akkor húszéves kora után is a kolostorban? – kérdezte Max árnyalatnyi gúnnyal a hangjában.

– Állítólag dolgozik ott. Ne ítéld elhamarkodottan! Nem ismer másmilyen életet. Paul mindig túl szigorú volt, és sajnos nőgyűlölő. Egyébként is fiút szeretett volna. Számára a lánya csak teher és csalódás volt. És szent meggyőződése volt, hogy meg kell őt óvnia a modern világ befolyásától. Nyilván azt remélte, hogy Tia egy napon Krisztus menyasszonya lesz.

– De ő más utat választott.

Max végigszántott kezével göndör fürtjein, és a dohányzóasztalhoz lépett, hogy töltsön magának egy whiskyt. Nagyon is meg tudta érteni Andrew aggodalmát. A Grayson-vagyon örököséként Tia tökéletes céltáblája lenne a hozományvadászoknak. Max saját tapasztalatból tudta ezt. Amióta megszerezte az első millióját, a nők csapatostul futottak utána. Legtöbbjüket csak a pénz érdekelte, és akkor is a nyakába vetették volna magukat, ha öreg és csúnya.

– Nagyon örülök, hogy nem akar apáca lenni. Ha mégis így döntött volna, valószínűleg mindazt, amiért egész életemben dolgoztam, eladnám, és a pénzt a kolostorra hagynám. – Andrew rövid szünetet tartott. – Az alkalmazottaim érdekében meg kell őriznem a céget, és szeretném végre a lányt is megismerni...

– Igen, ez érthető. – Max összepréselte az ajkait. – De ezért még nem kéne rögtön feleségül vennem.

– Miért zavar ez ennyire? – mormolta Andrew kissé ingerülten, és vizenyős kék szemével figyelte a másikat. – Nem fogod fel, hogy Tiára és rád szeretném hagyni az egész vagyonomat?

– Tiára és rám? – visszhangozta döbbenetben Max.

– Ha feleségül veszed, végre családtag leszel. A cégbirodalmam a tiéd lesz. A házasságotok ideje alatt, majd a halálom után is gondoskodsz arról, hogy a vállalat tovább növekedjen és fejlődjön. E tekintetben jobban megbízom benned, mint bárki másban a világon – fejezte be Andrew elégedetten. – A Tiával kötött házasság rád is jó hatással lenne.

Max sosem gondolta volna, hogy Andrew-tól akár egy pennyt is örököl majd, így döbbenet bámult az idős férfira.

– Ezt nem gondolod komolyan...

– Dehogyanisnem – biztosította Andrew. – Már meg is változtattam a végrendeletemet ennek megfelelően.

– Meg akarsz vesztegetni, hogy vegyem feleségül Tiát? – kérdezte Max felháborodva.

– Dehogy. Nevezzük inkább motivációnak. Természetesen tisztában vagyok vele, hogy ez tőled áldozatot kíván, hisz ezzel feladod a szabadságodat. És azt is tudom, jelenleg nem tervezted, hogy megházasodsz és családot alapítasz – magyarázta Andrew. – Ki tudja, milyen lett Tia az évek alatt a kolostorban? Hogy nem olyan, mint azok a nők, akikkel egyébként a nyilvánosság előtt mutatkozni szoktál, azzal mindketten tisztában vagyunk.

Max a whiskypoharába bámult, és nem szólt egy szót sem. Valójában nem mutatkozott nőekkel a nyilvánosság előtt. Csupán ágyba vitte őket, és nem érdekelte tartós kapcsolat. Számos kalandja közül egynek sem küldött soha még egy csokor virágot sem. Különben még arra a buta következtetésre jutottak volna, hogy komolyan gondolja velük a dolgot. Max szerette a szexet, de nem akarta lekötni magát.

– Másrésről természetesen tisztában vagyok azzal is, hogy a házasságok valószínűleg nem lesz hosszú életű. Lehet, hogy nem értitek majd meg egymást, és egy idő múlva vissza akarjátok kapni a szabadságotokat. De tudom, ha válásra kerül a sor, te Tiáról utána is gondoskodni fogsz. Mi vesztenivalód van?

– Ezek szerint mindent alaposan átgondoltál – bólintott Max. Szabályos vonásain nem látszott semmi érzelem.

– Egyelőre nem mondtál nemet – állapította meg Andrew elégedetten.

– Abból indulsz ki, hogy Tia tényleg hozzám is jönne. Nem túl merész feltételezés?

– Max, tizennégy éves korod óta sorra töröd össze a női szíveket.

Max alig észrevehetően összerázkódott.

– Nem vagyok romantikus alkat. És biztos lehetsz benne, hogy nem fogom azt hazudni Tiának, hogy szeretem. De átgondolom a javaslatodat. Csak ennyit ígérhetek.

– Az időm egyre fogy – vetette közbe Andrew. – Tájékoztattam a rendfőnökséget arról, hogy beteg vagyok, és téged küldelek képviselőként Brazíliába, hogy elhozd hozzám Tiát. Úgy tűnik, nagyon érdekli őt az unokám sorsa. Rengeteg kérdést tett fel arról, milyen ember vagy, és ragaszkodott hozzá, hogy kezeséget vállaljak érted.

– Rendben van.

Max úgy érezte, mintha satuba fogták volna a fejét. Már megint jelentkezett a migrénes fejfájása. Borzalmas gyermekkorából ez maradt meg, és az időnként rátörő rémálmok.

– Ki tudja, lehet, hogy Tia lesz életed szerelme – próbált Andrew bátorságot önteni belé. – Ne légy már ilyen borzasztóan pesszimista!

Max csöngetett Andrew ápolójáért, és elbúcsúzott az idős férfitől. Életem szerelme, hát persze! – gondolta gúnyosan a lépcsőn lefelé menet. Ez is csak egy Andrew korú férfinak juthat az eszébe, aki számára a házasság még egy életre szól.

Max szeretet nélkül nőtt fel. Szüleit sokkal jobban foglalkoztatták a saját problémáik, mint az ő személye. Carina, Andrew egykori házvezetőnője fogadta be a kisfiút a családi tragédia bekövetkezése után. Carina nem volt kifejezetten gyerekbarát, csak kötelességérzetből vette magához halott nővére gyerekét. Max sosem vetette a szemére, hogy hideg volt hozzá, de a mai napig küzdött gyermekora szörnyű emlékeivel, és megpróbálta ezeket elfojtani. Mennyivel nehezebb lehetett az anyja testvérének az, hogy szeretetet érezzen iránta? Hisz egy erőszakos férfi gyermeke volt.

Max átélt egy szörnyű csalódást is. Akkoriban még nem volt egészen húszéves, és beleszeretett egy lányba. A történet drámával végződött. Max állítólagos legjobb barátja a háta mögött viszonyt folytatott a lánnyal. A fiatal nő terhes is lett tőle. Ő és a barátja megpróbálták Max nyakába varrni a gyereket. Azóta jól tudta, milyen veszélyei vannak, ha valaki nem a megfelelő emberben bízik meg.

Max egyáltalán nem kereste a szerelmet. Talán egyszer villámcsapásként éri majd, mikor nem is számít rá. Fiatalkori botlása óta szerencsére nem történt vele ilyen. A barna hajú nőket szerette, azt a típust, aki igencsak tisztában van szexuális vonzerejével. De hogy álmodozzon is róluk, az nem fordult elő. A nőket eszköznek használta, hogy elérje a célját. A cél pedig a szex. És hogy tapasztalt szerető, az csak mindkét félnek a javára válik, bizonygatta magának. Erre szüksége is volt, hogy ne legyen lelkiismeret-furdalása.

Ha megnősülne, akkor az élete teljesen máshogy alakulna. Már a házasság gondolatára kiverte a hideg veríték. Egy feleség olyan lenne, mint a béklyó. Függenne tőle, és a nőnek szüksége lenne a támogatására.

Egyszerűen vissza is utasíthatná Andrew kérését, nem?

Ám Max két fontos elv szerint élt. Az első az abszolút lojalitás, a másik pedig a féktelen becsvágy. Andrew arra számított, hogy ennek az ajánlatnak Max nem tud majd ellenállni. És az idős férfi fiatalok óta amolyan apapótlék volt Max számára. Neki köszönhetett mindent.

Hiszen Andrew fizette a drága taníttatását, és ez – Max pengeéles elméjével párosulva – tette lehetővé, hogy feltornázza magát a nemzetközi élvonalba. Természetesen Andrew ezzel a saját érdekeit is szem előtt tartotta, de Max mindig nagyon hálás volt értékes tanácsaiért és támogatásáért. Hogy is utasíthatná vissza az utolsó kívánságát?

Ezenkívül Andrew azt a szót, hogy „család”, úgy húzta el az orra előtt, mint a mézesmadzagot. Ha ő beleegyezik, hogy Tiát elvegye, azzal a Grayson család tagja lesz. Egész életében kívülálló volt, és mindig szeretett volna tartozni valahová. De már saját nyomorúságos származása is a társadalom peremére számúzta őt. Andrew nagylelkűségének köszönhetően exkluzív bentlakásos iskolába járhatott, ahol iskolatársai a legjobb családokból származtak. Hogy ne gúnyolják ki, Max eltitkolta előlük, honnan jött.

Leszakadt az ég. Max nem emlékezett rá, hogy valaha is látott volna ilyet. Ömlött az eső, az út csaknem járhatatlanná vált. A zivatar dübörgött a dzsip szélvédőjén, melyet Max sofőrrel együtt bérelt, hogy eljusson Belémbe, a Szent Jozefa-kolostorba.

A fényszórók sugarában az út mindkét oldalán omladozó házak és roskatag kunyhók tűntek fel. Rendezetlen összevisszaságban álltak, mintha ebben a faluban az emberek csak rövid időre találnának menedéket. A dzsip sofőrje szünet nélkül magyarázott Maxnek. Valószínűleg arról beszélt, hogy miért élnek az emberek ilyen primitív körülmények között. Max nagyjából csak minden tizedik szót értette. Habár olasz anyanyelve mellett még gyerekkorában megtanult angolul is, és azóta más nyelveken is jól beszélt, de a portugál nem tartozott ezek közé.

Hirtelen egy fehérre meszelt, régi harangtorony bukkant fel előttük. Max előrehajolt, és kikémlelt a szélvédőn. Ebben az ítéletidőben csak egy falat és néhány alacsony épület körvonalát tudta kivenni.

– *Estamos aquí...* Itt is vagyunk! – közölte a sofőr, majd megállt egy kapu előtt, kidugta a fejét a kocsiblakon, és kiabált pár szót portugálul.

Egy idősebb férfi bukkant fel. A zuhogó eső miatt behúzta a fejét, majd csigalassúsággal kinyitotta a nehéz fikaput.

Max elnyomott egy ásítást. Nem mintha a fárasztó, hosszú út megnyugtatta volna. Épp ellenkezőleg. Adrenalin zúgott az ereiben, és nagyon remélte, hogy a kolostori cella mellé a rendfőnöknasszony forró zuhanyt és vacsorát is biztosít neki. Legfőképp azért volt ideges, mert most ismeri meg majd Tia Graysont. Biztos volt benne, hogy csak pár szót kell vele váltania, és már el is dől, hogy képes-e teljesíteni Andrew utolsó kívánságát.

Tia nem is sejtette, hogy Max épp abban a pillanatban hajt át a kapun. Esőköpenybe bugyolálta magát, majd egy horpadt alumíniumdobozzal a kezében a kápolna melletti bokrokhoz szaladt. Ott már türelmetlenül várt rá egy kicsi, bőrig ázott kutya.

– Teddy – suttogta Tia, és gyorsan körbekémlelt.

Úgy tűnt, senki nem vette észre. Leguggolt, lerakta a tálat, és megsimogatta a kutyát, aki mohón falta az ételt. A kolostorban tilos volt háziállatot tartani. Amíg a világon emberek éheznek, bűnnek számít, ha olyan jószágot etetünk, amit nem azért tartunk, hogy később megegyük.

Tia bebeszélte magának, hogy tulajdonképpen csak a saját ételmaradékát adja a kutyának, amit ő úgysem evett volna meg. Ennek ellenére lelkiismeret-furdalása volt, hisz emiatt az állat kötődött hozzá. A kutya érdekében már több dolgot tett, és ezért szégyellte magát. Többek között megvesztegette az idős kapuőrt, hogy ne javítsa meg a kerítésen a lukat, hogy Teddy kényelmesen bejuthasson a kolostor területére. És hazudott is, amikor egy növendéktársa kérdezte, hogy nem

látott-e erre egy kóbor kutyát.

Tia mindennél jobban szerette Teddyt. Ő volt az egyetlen élőlény, aki csak hozzá tartozott. Elég volt egy pillantást vetnie foltos orrára, és rögtön mosolyognia kellett. Mi lesz Teddyvel, ha ő Angliába megy? Húsz év kolostori élet után el sem tudta képzelni, hogy elutazzon valahová, arról nem is beszélve, hogy máshol éljen.

Vajon miért döntött úgy angol nagyapja most, sokéves hallgatás után, hogy meghívja magához? Nem rossz előjel, hogy a férfi, akinek őt el kellene vinnie Brazíliából, nem jelent meg a megbeszéltek időben a kolostorban?

Sancha nővér, a rendfőnöknő úgy vélte, hogy az ítéletidő az oka a késésnek, de Tiát ez nem győzte meg. Milyen gyakran ígérte meg neki az apja is, hogy egy nap eljön érte a kolostorba, és magával viszi hittérítő útjaira? Két éve látogatta meg utoljára, és akkor közölte vele, hogy nem gondoskodik róla többé, és most már álljon meg a saját lábán. És persze újra próbálta meggyőzni őt, hogy lépjen be a rendbe. Kérdésére, hogy miért nem maradhat vele, és segíthetné őt a munkájában, az volt az apja válasza, hogy egy fiatal, vonzó nő csak akadályozná, hisz akkor arra kéne elsősorban figyelnie, hogy őt megvédje.

Apja halála után Tia a végrendelet végrehajtójától megtudta, hogy egy pennyt sem fog örökölni. Paul Grayson ráhagyta a bibliáját, szerény vagyonát pedig hittérítőknak adta.

Tia a legkevésbé sem lepődött meg ezen. Mindig is tisztában volt vele, hogy az apja nem szerette őt, és egyáltalán nem érdeklődött iránta. Hogy milyen, ha az embert visszautasítják és elhagyják, azt a lány már egész fiatal korában megtapasztalta. Először az anyja mondott le róla egy másik férfi miatt, azután apja hozta el ide a kolostorba. Az anyagi támogatást is megtagadta tőle, ami ahhoz kellett volna, hogy jobb iskolába járhasson, és egyszer majd független életet élhessen. Ezért nem maradt neki más, csak egy kiskutya.

Teddy Tiára volt utalva. A lány szíve majd megszakadt, mikor arra gondolt, hogy eltűnése után a kutya napokig szaladgál majd kétségbeesetten a kolostor udvarán, és hiába várja az enniválóját. Miért is volt ilyen önző, hogy magához szoktatta? Mekkora az esélye annak, hogy talál valakit, aki befogadja őt? Az elmúlt két évben senki sem törődött Teddyvel, így Tia vállalta magára ezt a feladatot, és a sovány kis állatból boldog szörgombolyag lett. A kutyát valószínűleg egy aranyásó hagyta magára. Ezek a férfiak tömegesen vonultak a hegyekbe, de aztán nem találtak semmit, csak elvesztegették az utolsó fillérjüket is. Sokszor egyszerűen továbbálltak az éj leple alatt, és sorsára hagyták családjukat meg a háziállatokat is.

Miután Tia visszament a cellájába, levette az esőköpenyt, és felakasztotta egy fogásra. A haja teljesen átázott, így kibontotta a copfját, és kifésülte aranszőke fürtjeit, hogy mielőbb megszáradjanak a levegőn. Mivel a kolostorban ez idő tájt nem volt tennivaló, lefeküdt az ágyra. Amikor az iskolában takarított, talált a szemetesben egy-egy újságot, és ez volt minden kapcsolata a modern világgal. Habár a munkájáért kapott némi zsebpénzt, közel s távol nem volt olyan bolt, ahol azt elkölthette volna. Egy ideig félretette a keresetét, de aztán úgy döntött, a közelben élő szegény nőknek adja azt a kevés pénzt, hogy betömhessék a sok kis éhes szájat. Tia tudta, melyik nő az, aki tényleg ételt vesz a pénzből, és nem alkoholra vagy drogra költi.

Kopogtak. Felkelt, és kinyitotta az ajtót. Mariana nővér állt ott, és átadta az üzenetet, miszerint a rendfőnöknő várja az irodájában.

– A látogatód végre itt van – mondta mosolyogva.

Tia lesimította kissé gyűrött szoknyáját, vett egy nagy lélegzetet, és elindult a főépület felé. A nagyapja tehát mégis betartotta a szavát. Akkor most tényleg elutazhat Angliába, és megismerheti Andrew Grayson? A nagyapja egyetlenegyszer látta őt eddig életében, amikor még kisbaba volt.

– Constancia barátságos, nagylelkű lány, aki első látásra nyugodtnak és megfontoltnak tűnik – mondta a rendfőnöknő Maxnek. – De olykor elég nyakas, lobbanékony és lázadó. Megvan az a szokása, hogy azokat a szabályokat, amelyek nem tetszenek neki, figyelmen kívül hagyja. Ahogy a fülembé jutott, rendszeresen etet egy kutyát a kolostor területén. Ez itt tilos. De nem sejti, hogy tudok erről a kis titkáról.

Max tekintete az apáca arcára vándorolt. A nő éles szemét nyilvánvalóan semmi nem kerülte el.

– Ő már nem gyerek – felelte lassan.

– Ez igaz – értett vele egyet a rendfőnökhasszony. – És függetlenségre vágyik. De nem vagyok biztos abban, hogy tudna mit kezdeni vele.

– Ezt észben tartom majd – biztosította Max.

Megkönnyebbült, hogy Tia nem tökéletes. Attól félt, hogy egy ártatlan, magas ideálokat kergető lányt talál itt. És az, amit a rendfőnökhasszony mondott, inkább tetszett neki, mintsem elriasztotta volna.

Az ajtó kinyílt, és Max megdöbbsent, amikor belépett egy gyönyörű, fiatal nő. Tia kicsit lihegve kért elnézést a késésért. Sűrű, mézszőke haj keretezte szív alakú arcát. Magas arccsontja, búzavirágkék szeme és édes, dacos szája volt. Bőre hibátlanul tiszta. Max visszatartotta a lélegzetét, és egy hang sem jött ki a torkán. Ilyen még nem történt vele életében.

Tia megállt a szobában, mint akinek földbe gyökerezett a lába. Maxtól szó szerint elakadt a lélegzete. Arca azt a reneszánsz hercegről készült rézkarcot juttatta eszébe, amelyet egyszer a kolostor könyvtárában egy régi könyvben látott. Bronzszínű bőre, szabályos vonásai, keskeny orra és érzéki szája egy klasszikus szoborra emlékeztette. Szeme, mint az olvadt csokoládé, arcát hosszú, göndör fürtök keretezték. Olyan volt, mint egy mesebeli herceg. A jelenség villámcsapásként érte, és szégyenlősen kérdezte magától, vajon ő milyen benyomást tett a férfira. Nincs kisminkelve, és a ruhája sem divatos. Idegesen lesimította egyszerű, fekete szoknyáját.

– Constanca, az úr Massimiliano Leonelli, a nagyapád képviselője – jelentette be a rendfőnökhasszony.

– Kérem, hívjon csak Maxnek!

Max újra megtalálta a hangját, felugrott, és kezét nyújtott a fiatal nőnek.

– Én pedig Tia vagyok – motyogta a lány, miközben arra koncentrált, hogy kezét ne hagyja túl sokáig a férfi tenyerében.

Amikor felpillantott, összerándult, mert Max még magasabb volt, mint amire számított. Százkilencven centi lehetett, míg Tia alig százhatvan centiméter volt csak. Az a néhány férfi, akit ismert, mind alacsonyabb és idősebb volt Maxnél, és persze sokkal kevésbé vonzó. Úgy képzelte, hogy a férfi csupa izom. Jól szabott, sötétkék szövetből készült öltönyt viselt.

Max elsőként azt vette észre, hogy a lány a nagyapja szemét örökölte. Majd a tekintete lejjebb vándorolt, de a bő szabású, fehér blúz és a hosszú, kopottas rakott szoknya alatt nem tudta kivenni az alakját. Törékeny volt, mellét és csípőjét a formátlan ruha alatt csak sejteni lehetett. Egyszerű, piszkos lábbeli volt rajta. Egy pillanatra előntötte a düh a lány szegényes öltözete láttán, de nem tudta eldönteni, ezért kit hibáztasson. Pault, amiért rossz apa volt, vagy Andrew-t, amiért nem állt ki amellet, hogy fia jobban odafigyeljen Tiára.

– Kérlek, mutasd meg Leonelli úrnak a szobáját, és gondoskodj a vacsorájáról! – utasította a rendfőnökhasszony a lányt. – Holnap reggel elhagysz minket.

Tia azonnal visszafordult.

– Már holnap?

– Igen – erősítette meg Max.

Megszólalt a harang, és Tia megmerevedett.

– Felmentést kapsz az esti ima alól – szólt a rendfőnökhasszony. – Leonelli úr nem gyakorló katolikus.

– De mi lesz akkor a lelkével? – csúszott ki Tia száján.

– Az én lelkemnek nincs szüksége szentmisére – biztosította róla Max kis gúnyos mosoly kíséretében. – Maga is gyorsan hozzá fog szokni a világi élethez.

A lány vissza akart vágni, de a rendfőnökhasszony figyelmeztető pillantása elnémította. A gondolat, hogy a nagyapja sem jár misére, megrázó volt számára. Habár apja már előre figyelmeztette, hogy Andrew nem él istenfélő életet. Ebben legalább igazat mondott.

– Úgy sejtem, a kolostorban minden az ima körül forog – jegyezte meg Max, miközben Tia végigvezette őt a kopár folyosón.

– Így van.

– Angliában senki nem fogja megtiltani, hogy szentmisére járjon – ígérte a férfi. – Saját maga döntheti el, hogy menni szeretne-e, vagy sem.

Tia bólintott. Kicsit gyorsabban vert a szíve, ha arra gondolt, hogy legalább ebben a tekintetben életében először szabadon dönthet majd.

– Amint hallottam, dolgozik itt. Mit csinál tulajdonképpen? – kérdezte Max, ahogy felfelé haladtak a lépcsőn.

Feltűnt neki, hogy Tia aranyszínű haja a derekáig ér. Legalábbis úgy sejtette, hogy azon a tájékon a dereka van, mert a sokrétegű ruha alatt ez titok maradt.

– Ó, mindenfélét! Süteményt sütök, takarítok, vagy gondozom az árvaházban a gyerekeket. Vagy tanítom a lányokat a kolostor iskolájában. Néha segítek az apácáknak a közösségi munkákban is.

– Ez a falu engem leginkább egy menekülttáborra emlékeztet.

– Aranyláz tört ki itt annak idején. Valaki talált egy aranyrögöt, erre százával jöttek a szerencsevadászok mindenfelől. Természetesen nem találtak semmit, és nemsokára ezek a férfiak újra továbbvonulnak majd. De most épp olyan itt minden, mint valaha a vadnyugaton lehetett – mesélte Tia.

Max a lány alsó ajkának tökéletes ívét figyelte. Vágy ébredt az ágyékában, és először életében fordult elő, hogy ezt kínosnak találta. Kihúzta a vállát. Ha összeházasodnak, akkor kívánnia is kell a lányt. Mit kezdene egy olyan feleséggel, akit nem talál vonzósnak? És miért próbálta meg elfojtani most ezt a testi reakciót? Andrew unokája klasszikus, ártatlan szépség. Természetes, hogy reagált rá a teste.

Tia megmutatta a szobáját, amit a rendfőnökszony jelölt ki a számára.

– Itt fönt csak Mariana nővérrel ketten lakunk. Ezért van ilyen nyugalom.

Max felhúzta az egyik szemöldökét.

– Ilyen lármások az apácák?

Tia lesütötte a szemét, de Max meglátta benne a vidám szikrát.

A férfi el volt bűvölve, de kényszerítette magát, hogy elfordítsa a tekintetét, és inkább a szobát vegye szemügyre. Természetesen csak egy kopár cella volt egyetlen vaságygal. A falon egyszerű fészület függött. A kopott linóleumborítás nyikorgott kézzel varrt bőrcipőjének talpa alatt.

– A közös fürdő szemben van. Először fel szeretné frissíteni magát, vagy inkább enne valamit?

Tia felnézett rá. A férfi markáns állán sötét borostát vett észre. Önkéntelenül is azt kérdezte magában, vajon milyen gyakran kell borotválkozni.

– Inkább vacsoráznék előbb – felelte Max. Az járt a fejében, hogy milyen ragyogóan szép a lány bőre még így is, a csupasz villanykörte kissé sejtelmes fényében. – Mindjárt éhen halok.

– Lekísérem a refektóriumba.

– Közben meséljen a kutyáról! – kérte Max. – Ahogy hallottam, van itt egy kóbor eb.

– Ki szólt magának Teddyről? – kérdezte Tia döbbenet. – Ó, nem! A rendfőnökszony tud róla?

– Nem tudom elképzelni, hogy bármi is elkerülné a figyelmemet. Ha magával szeretné hozni Angliába, semmi akadálya. Megteszem a szükséges intézkedéseket, hogy velünk repülhessen.

– Magammal vihetem Teddyt? – Tia arca sugárzott az örömtől. – Biztos?

– Egészen biztos. De valószínűleg egy ideig karanténban kell majd maradnia, mielőtt hazaviheti – figyelmeztette Max Tiát, de közben megbabonázva bámulta a lány örömtől ragyogó szemét. – Megkérdezem, mi a teendő, és megteszem a szükséges lépéseket.

– Még fel sem fogtam, hogy magammal vihetem Teddyt – vallotta be Tia. – De ez biztos sok pénzbe kerül, nem?

– A nagyapja tehetős ember, és szeretné, ha maga Angliában boldog lenne.

– Nagyon köszönöm! – Tia boldogan a férfi nyakába borult.

Max megmerevedett. A szexet leszámítva nem volt hozzászokva a testi érintéshez. Tulajdonképpen nem is emlékezett rá, hogy mikor ölelte át valaki. Kellemetlen volt számára, hogy Tia ezt minden hátsó szándék nélkül tette, mert olyan dolgok jutottak róla eszébe, melyeket már régen elfojtott magában. Tétován felemelte a kezét, és a lány keskeny vállára tette.

– Ne nekem köszönje, hanem majd a nagyapjának. Nekem csak annyi a feladat, hogy

biztonságban Angliába vigyem.

Tia még mindig örömtől sugárzó arccal bevezette Maxet a földszinti refektóriumba. Úgy tűnt, kezdeti féltékenysége tovatűnt.

– Szereti a kutyákat? – kérdezte mosolyogva.

– Sosem volt kutyám, de úgy tudom, a nagyapja régen vadászkutyákat tartott.

Egy belső hang figyelmeztette, hogy ne mindig Andrew-t tüntesse fel pozitív fényben. Végül is ő akar jó benyomást tenni Tiára. Sajnos, halvány fogalma sem volt, hogyan kell egy nőt levennie a lábáról. Eddig egyáltalán nem kellett fáradnia a másik nemnél. Hogy egy pár csillogó fülbevalóval Tiánál nem sokra menne, abban biztos volt. De anélkül, hogy sejtette volna, hirtelen megtalálta a kulcsot, ami a lány szívéhez vezet.

A lekötelezettjévé tette Tiát azzal, hogy elintézi, magával vihesse a kutyát.

Az étkezőben nem sokáig voltak kettesben. Ritkán jött látogató a kolostorba, és az apácák mind eljöttek, hogy megnézzék maguknak a vendéget. Csak néhányan beszéltek közülük angolul, de Max könnyedén váltott angolról franciára vagy németre, ahogy Tia néma csodálattal megállapította. Mariana nővér még azt az információt is kicsalta belőle, miszerint nem házas, mert még nem találta meg az igazit.

Miután Max minden kérdésre válaszolt, és udvariasan visszautasította a javaslatot, hogy közösen megnézzék dvd-n a pápa legutóbbi beszédét, egyedül maradt Tiával. A lány biztos volt benne, hogy soha életében nem fog még egy ilyen határozott, művelt és jóképű férfival találkozni. Természetesen be kellett ismernie, hogy e téren szinte semmi tapasztalata nincs. Max csak rámosolygott göndör fürtjei alól, és Tia szíve már úgy zakatolt, hogy csaknem beleszédült.

Alig tíz perccel később Mariana nővér visszajött, és felkísérte őket a lépcsőn. Az első emeleten mutatott Maxnek egy kis ülősarkot.

– Azt hiszem, rengeteg megbeszélőnivalójuk van – mondta szívélyesen, majd visszavonult a cellájába.

– Vajon úgy gondolja a nővér, hogy rögtön magára vetném magam, ha velem jönne a szobámba? – kérdezte Max.

Tia elsápadt, és nagy szemekkel meredt rá.

– Nem, ezt csak kedvességéből mondta. Mariana nővér tudja, hogy úgysem mennék be a szobájába. Sápadt arca hirtelen pirosra változott, és Max sejtette, hogy hibát követett el.

– Elnézést kérek. Csak butaságnak gondoltam, hogy tartanunk kell magunkat a szigorú szabályokhoz, hiszen holnap már úgyis elhagyja ezt a helyet.

– Számomra ez nem egy hely – reagált Tia kissé ingerülten –, hanem ez volt az otthonom.

– Értem, de itt minden... – Max egy kört rajzolt a levegőbe. – Úgy érzem itt magam, mint a partra vetett hal.

Tiát lenyűgözte ez az apró gesztus, de meglátta a férfi gondterhelt tekintetét.

– Igen, ezt el tudom képzelni. Remélem, én nem így fogom majd érezni magam a nagyapám házában – felelte őszintén.

Max egy oldalpillantással felmérte, hogy az előbb még vidám és felszabadult lány visszahúzódott a csigaházába.

– Gondoskodni fogok róla, hogy ne így legyen – ígérte.

– Maga is a nagyapám házában lakik? – kérdezte Tia reménykedve.

– Nem, de gyakran meglátogatom.

– Ennek örülök.

Őszintesége elkerülhetetlenül eszébe juttatta Maxnek, hogy ő minden volt hozzá, csak őszinte nem. Állkapcsa megfeszült. Hirtelen ismét eleredt az eső, és hangosan dobolt az ablakon. Egyedül voltak, és Max érezte, ahogy feltámad benne a vágy. Mielőtt ráébredt volna, mit is tesz, hátrasimított egy aranyszínű fürtöt a lány füle mögé.

Ahogy a férfi finoman megérintette a fülcimpáját, Tia úgy érezte, lángra gyúl. Elakadt a lélegzete. Mozdulni sem mert. Évek óta nem érintette meg senki. Amikor kicsi volt, a nővérek elárasztották gyengédséggel, de mióta felnőtt, a szeretet fizikai megnyilvánulásai elmaradtak. Csak most ébredt

rá, hogy mennyire vágyott erre az elmúlt években.

Max kényszerítette magát, hogy visszahúzza a kezét. Lassan vette a levegőt. Igazából nem emlékezett rá, hogy valaha is ennyire felizgatta volna egy nő. Tia tiszta ártatlansága teljesen levette a lábáról. És éppen ez az ártatlanság az oka, hogy meg kell fékeznie a vágyát.

– Muszáj felhívnom Andrew-t. Órák óta csak arra vár, hogy meséljek az unokájáról – közölte gyorsan.

Tia bólintott.

– Teddyt még reggeli előtt befogom. Nehogy elszalassza az egyetlen lehetőségét, hogy lásson valamit a világból – mondta a lány tréfásan, majd hátat fordított és eltűnt.

Nyilván észre sem vette, hogy Maxet nem sok választja el attól, hogy megcsókolja.

A férfi még mindig nehezen vette a levegőt. Úgy érezte magát, mintha megmászott volna egy hegycsúcsot, és ott vette volna csak észre, hogy a közvetlen mögötte magasodó is rá vár. Hozott egy törülközőt a szobájából, és elindult zuhanyozni. A víz szörnyen hideg volt, de észre sem vette. Ahhoz túlságosan elmerült a gondolataiban.

2. FEJEZET

Még csak pirkadt, de Max már régóta ébren volt. Az ágy nyikorgott, a matrac vékony volt, így egész éjjel alig hunyta le a szemét.

Amikor felkelt, csakúgy mint minden reggel, egy csésze erős feketekávéra vágyott. Ilyet hiába is kért volna most. Ehelyett felhívta az asszisztensét, és utasította, intézze el a hivatalos papírokat, hogy magukkal vihessék a kutyát Angliába.

– Repülj a lánnyal Rio de Janeiróba, és vásárolj be neki – mondta Andrew előző este a telefonban.
– Ő is nőből van. És még nem találkoztam olyan nővel, aki ne lenne oda a szép ruhákért.

Max nem mondott ellent, de biztos volt benne, hogy Andrew-nak elakadt volna a szava, ha látja, milyen szegényes ruhákban jár az unokája. Néha Tia apja is meglátogatta a lányát a kolostorban, de úgy tűnik, őt egyáltalán nem zavarta, hogy ilyen állapotban van. Max csak most döbrent rá, milyen képmutató alak volt Paul. Habár számára idegenekkel sok jót tett, de a saját lányát elhanyagolta. De ez egyszer és mindenkorra a múlté. Tiának új fejezet kezdődik az életében, és néhány hónapig biztosan megborzong még attól is, ha csak visszagondol a kolostorban töltött eddigi életére. Valószínűleg szégyellni fogja a múltját, és soha többé nem említi majd.

Csodálkozva állapította meg, hogy kis szúrás érez, ha arra gondol, Tia milyen hamar megváltozik majd. Eddig a lány semmit sem tudott arról, milyen fegyverei vannak egy nőnek, és hogyan kell egy férfival eredményesen flörtölni.

Valószínűleg ez volt az oka annak, hogy Max előző este majdnem elvesztette az önuralmát. De hogyan is viselkedjen egy olyan nővel szemben, aki annyira más, mint bárki, akit eddig ismert? Max csak a flörtölésben volt járatos, melyek aztán kötelezően a hálósobában értek véget.

Max megpróbálta megértetni Andrew-val a telefonban, hogy nem fog működni a terve. Tia egyszerűen túl kedves, és kedves lányokkal nem tud mit kezdeni. Szüzekkel pláne nem. Szex terén tulajdonképpen nem voltak gátlásai. De miután éjjel többször verejtékben fürödve felriadt, be kellett vallania magának, hogy sosem lesz a kívánságlistája első helyén az, hogy elcsábítson egy szűz lányt.

Más férfiak szemrebbenés nélkül megostromolnák Tiát, hogy ágyba vigyék. Ebben nem kételkedett. De azonnal elfogta a düh, ha erre gondolt. Mi történt vele? Ő mindig is a gyors döntések embere volt. *Dio mio!* Vagy feleségül veszi, vagy végignézi majd, ahogy valami szemét alak, aki csak a lány pénzére áhítozik, összetöri ártatlan szívét.

Kilépett a szobából, és csodálkozva vette észre, hogy Tia már az ülősarokban várja. Egy szőrgombolyag volt az ölében. A kutya. Ahogy Max közeledett hozzájuk, az eb morogni kezdett. Vicsorgott, és biztos Maxre támadt volna, ha Tia nem tartja meg a madzagon, amit nyakörv helyett tett rá.

– Jó reggelt! – köszöntötte Maxet sugárzó mosollyal. – Eddig még nem volt rá alkalmam, hogy Teddyt úgy istenigazából becézgessem. Ugyanis nem mertem felvinni őt a szobámba, csak kint ettettem titokban... Ám ahogy kiderült, mégsem volt ez teljesen titkos.

Teddy ugatott, a lány pedig korholta ezért. A kutya azonban nem fogadott szót, csak rángatta a pórázként használt zsinórt.

– Nem túl barátságos – állapította meg Max.
– Valószínűleg verték. Csak bennem bízik meg. Szomorú, nem igaz?
– Összepakolt már? – váltott témát Max.
– Nem sok holmim van – vallotta be a lány. – Az egyik nővértől kaptam egy táskát. Este még lementem, hogy mindenkitől elbúcsúzzak...

Elcsuklott a hangja, és szeme megtelt könnyel. Max hátrébb lépett, hogy elkerülje Teddy éles fogait. Ahhoz képest, hogy milyen picike, szinte nevetséges, milyen agresszív.

– Teljesen normális, hogy szomorú amiatt, hogy elmegy innen. Hiszen ez a kolostor volt évekig

az otthona – mormolta vigasztalóan.

A férfi mély hangjára a lány kissé megborzongott. A fél éjszakát ébren töltötte, kényszerítette magát, hogy józanul gondolkodjon. Vonzódott a férfihoz. Ez nem is csoda. Max fiatal, jóképű és kedves. De Tia megfogadta, nem csinál bolondot magából.

Ám amikor a férfi csoda szép, sötét szemébe nézett, kiszáradt a torka. Max rápillantott, és Tia érezte, ahogy elpirul, ajka pedig árulkodón bizseregni kezdett. Életében először döbrent rá, hogy mennyire távol élt a való világtól. Még a tizennégy éves iskolás lányoknak is több tapasztalatuk van a férfikkal, mint neki közel huszonkét évesen.

Max elégedetten nyugtázta, hogy Tia elpirult. Tisztában volt vele, hogy hatással van a lányra. Zavarba jött, ahogy a nők tették ezt évtizedekkel ezelőtt, még mielőtt divattá vált, hogy ők teszik meg az első lépést. Max arra gondolt, hogy virágot kellene adnia a lánynak. Tia régimódi, és valószínűleg örülne egy szép csokornak.

– Egy óra múlva jön értünk a sofőr – mondta gyorsan.

– A rendfőnökhasszony üzeni, hogy indulás előtt elbúcsúzna tőlünk. De először is várja magát a reggeli.

Max vetett egy bosszús pillantást Teddyre, aki a lány válla fölött rávicsorgott. Gyűlölet első látásra, állapította meg egy félmosollyal.

– Ha lehetne egy kívánsága, mit kérne? Biztos van valami, amire...

– Egy mobiltelefont – válaszolta olyan határozottan Tia, ami még önmaga előtt is kínos volt. Remélhetőleg nem tartja Max ezért kapzsinak.

– Nincs mobilja? – kérdezte a férfi megütközve.

– A rendfőnökhasszony megtiltotta a diáklányoknak, hogy a kolostorban használják. Hogy is magyarázzam el magának...? – Tia habozott egy pillanatig. – Amikor idejártam iskolába, ez egy normális bentlakásos iskola volt, de aztán egyre csökkent a bentlakásos tanulók száma. Ma pedig a lányok csak átmenetileg élnek itt. A szüleik azért küldik ide őket, mert otthon... gondjaik vannak – válogatta meg körültekintően a szavait. – Az apácák híresek arról, hogy a rebellis tinédzsereket visszaterelik az erény útjára.

Max nem tudta elfojtani a mosolyát.

– Igen, el tudom képzelni, hogy a tinikre kijózanítóan hat, ha a világ végére küldik őket, ahol még a telefonjukat sem használhatják.

– A tandíjából tudjuk fenntartani az árvaházat, és finanszírozni az apácák közösségi munkáját – magyarázta Tia felháborodva.

– Ez csak ténymegállapítás volt. Nem akartam a szabályokon viccelődni.

– De a hangsúly elég szarkasztikusnak tűnt.

– Ez gyakran előfordul nálam – adott neki igazat Max. – A legjobb, ha már most hozzászokik, hogy nem mindenki beszél úgy, mint maga.

A lépcső utolsó fokán Tia visszapördült, és a férfira nézett. Dühítette, hogy Max úgy kezeli őt, mint egy kisgyereket.

– Azt hiszi, hogy nem tudom? – kérdezte ingerülten.

– Úgy gondolom, hogy mivel egy kolostorban nőtt fel, valószínűleg keveset tud arról az életről, ami ezeken a falakon kívül folyik.

– Na, ebben téved! Ugyanis az alkoholizmus, a családon belüli erőszak és a prostitúció hatásait gyakran láttam már a saját szememmel is. Nem hiszem, hogy van olyan bűn, amiről még nem hallottam volna – folytatta mérgesen. – Vagy azt hitte, hogy itt egész nap mást se csinálok, csak ücsörgök egy szép réten, és százszorszépékből koszorúkat fonok? És ha hiszi, ha nem, tudom, mi az a szarkazmus!

Max döbrenten bámult rá. A lány egy pillanat alatt húzta fel magát.

– És ezért már rögtön kiabálnia kell velem?

A lány összerándult, mert maga sem hitte el, hogy így kiosztotta a férfit.

– Sajnálom, nem ezt érdemelte. De egész idő alatt az a kérdés motoszkál bennem, milyen hatással vagyok magára és leszek a nagyapámra. Félek, hogy nem illek a maguk világába.

– Emiatt nem kell aggódnia. Ha szarva lenne, és patája, Andrew akkor is tárt karokkal fogadná. Elvégre maga az egyetlen élő rokona – mondta szárazon.

– Néha nem tudok uralkodni magamon – vallotta be halkán Tia. – Ilyenkor elmegyek sétálni, vagy veszek néhány mély lélegzetet, hogy ne dorongoljak le senkit.

– Bírom a strapát. Pár dolgot nyugodtan a fejemhez vághat.

Tia a legszívesebben elsüllyedt volna szégyenében. Rátámadt arra a férfira, akit a nagyapja küldött érte. Arra a férfira, aki hajlandó rá, hogy Teddyről gondoskodjon.

– Tényleg sajnálom – mondta még egyszer.

Max finoman megérintette a lány karját.

– Semmi gond. Az élete fordulóponthoz érkezett, és megértem, ha ez kicsit sok az idegeinek.

A lány pislogott, hogy ne csorduljanak ki a könnyei.

– Ne próbáljon meg mentséget találni a viselkedésemre! Nagyon udvariatlan voltam.

– Maga temperamentumos nő, *bella mia*. Ez tetszik nekem – vallotta be Max rekedtes hangon, amitől Tiát ismét forróság öntötte el. – Lekezelően bántam magával, és jogosan háborodott fel ezen.

– Maga rendkívül... megértő – suttozta Tia.

A férfi lehajtotta a fejét, és a lány szemébe nézett. Egyikük sem figyelt Teddye, aki a lábuknál figyelmeztetően morgott.

A pillanat törtrészéig Tia azt hitte, hogy Max meg fogja csókolni. A lány valójában úgy vágyott erre a csókra, mint egy pohár vízre egy forró napon. Meg kellett tudnia, hogy ajka az ő ajkán vajon milyen lehet: puha és gyengéd vagy kemény és határozott. Kemény, döntötte el.

– Leonelli úr, várja a reggelije – szölt Mariana nővér a folyosó végéről.

Max azonnal elengedte Tia karját. Majdnem elfeledkezett magadról egy kolostorban, gondolta dühösen. Emellett azon tépelődött, vajon Tia hogyan reagálna, ha észrevenné, mennyire felizgult. Meglepetten vette tudomásul, hogy egyre jobban tetszik neki, ahogy a lány őt nézi, olyan csodálattal, mintha képes lenne a vízen járni.

A reggelineél Tia olyan volt, mint egy alvajáró. Elméletben mindent tudott a szexről, de magát az aktust mindig is visszataszítónak találta. Amióta azonban Max belépett az életébe, az elképzelés, hogy lefeküdjön egy férfival, egyszerre egész izgatónak tűnt.

– Melyik városból repülünk? – kérdezte Tia, ahogy helyet foglalt a dzsip hátsó ülésén.

Teddy nagyon tiltakozott, amikor bezárták a szállítóboksza, és most halkán nyüszített. De Tia félt attól, hogy különben az első adandó alkalommal megharapná Maxet. A bájos kiskutya más emberek közelében meglepő személyiségvonásokat mutatott.

Tia úgy érezte magát, mint aki izgalmas kalandra indul. Sancha nővért gyermekkorától ismerte. Könnyek közt búcsúzott el tőle.

– Rióból – felelte Max, és felemelte a tekintetét az okostelefonjáról. – Sajnálom, de dolgoznom kell, és néhány e-mail is válaszra vár.

– Rióba megyünk? Azt hittem, a belémi reptérről indulunk.

– Onnan repülünk Angliába pár nap múlva, de először Rióba megyünk.

– Szeretem Belémet. A nagyváros mindig olyan izgalmas.

Tia vidáman mesélt az évenkénti hajókirándulásról a nővérekkel, akikkel mindig megnézték az egyik legnagyobb brazil vallási felvonulást.

Maxnek feltűnt, hogy a lány szeret sokat beszélni. Rio de Janeiro valószínűleg kulturális sokként fogja élni, mert Belém a brazil metropolisszal összehasonlítva inkább kicsi volt. Azon töprengett, vajon mivel foglalja le Tiát, amíg Rióban vannak. Neki alig lesz ideje, mert be kell hoznia a munkában a lemaradást. Nem neheztelt Andrew-ra, hogy a fél világot át kellett utaznia azért, hogy elvigye neki az unokáját, de végső soron a Grayson Industries nem működik magától, és minden egyes nap tucatnyi dologban kell döntést hozni. Max mindig késő éjszakáig dolgozott, hogy saját magának és az esetleges konkurenciának is bebizonyítsa, fiatal kora ellenére ő volt a legjobb választás a Grayson Industries vezető pozíciójára.

– Ha Rióba repülünk – hadarta Tia egy lélegzetvétellel –, meg szeretném látogatni egy régi

iskolatársamat. Madalenának hívják, és tizennyolc éves korában láttam utoljára, amikor befejezte az iskolát, és visszatért a szüleihez. Rendszeresen írunk egymásnak... Bár igaz, hogy ő nem ír olyan gyakran, mert mindig sok a dolga.

- Ő egyike volt azoknak a rebellis tinédzsereknek, akikről mesélt? – kérdezte Max.
- Épp ellenkezőleg. Az utolsó iskolaévben Madalena még iskolatitkár is lett.
- Akkor mindenképp találkoznia kell vele.
- Igen. Olyan jó lenne tudni, mi minden történt vele az elmúlt években – magyarázta Tia.

Ő valószínűleg csak hallgatni fogja a beszámolót, mert Madalena a legfelsőbb társadalmi körökben forog. Ennek ellenére Tia örült, hogy pár órát a barátnőjével tölthet majd.

A repülőtéren beszálltak a Grayson Industries magángépébe. Tia elképedt, mikor Max megmutatta neki a gép farkán lévő logót, és elmagyarázta, hogy a repülő a nagypapjé. Habár Max mondta, hogy Andrew Grayson jómódú, de a lány arra nem számított, hogy valójában nagyon gazdag. Miután helyet foglalt a kényelmes bőrfotelban, ízletes ebédet szolgáltak fel neki. Amíg ő evett, Max dolgozott. A lány azon tépelődött, vajon ez egyszerűen a férfi életének része, vagy csak azért keresett magának elfoglaltságot, mert untatta a fecsegése. Valószínűleg az utóbbi, gondolta szégyenkezve. Miért is érdeklődne Max Leonelli, a sikeres üzletember egy olyan lány iránt, aki az egész életét egy kolostorban töltötte?

A gondolat elszomorította, és megpróbálta elhessegetni azzal, hogy Teddy fejét vakargatta. A hosszú úton a kutya is elfáradt, és rögtön elaludt a lány ölében. Nem sokkal később Tia szeme is lecsukódott.

Leszállásnál Max elégedetten állapította meg, hogy elmaradt munkája nagy részét el is végezte. Csak ebben a pillanatban jutott eszébe ismét két útitársa és a rövid kiruccanás valódi célja. Tiának be kell szerezni néhány mutatós ruhát, mielőtt Angliába mennek. És Max ki akarta használni a lehetőséget arra is, hogy jobban megismerje a lányt. Nagyra értékelte, hogy a repülőút alatt egyetlenegyszer sem panaszkodott arra, amiért nem figyelt rá. Ennek ellenére lelkiismeret-furdalása volt emiatt. Egy pillanatig csak nézte Tia csinos, kisimult arcát, édes, dacos száját, mely álmában még vonzóbbnak tűnt. De mintha Teddy megérezte volna, hogy Max figyeli őket, és már ki is nyitotta apró szemét, hogy vicsorogva mutassa meg éles fogsorát.

- Jobb, ha hozzám szoksz – mormolta Max. – Engem nem üldözöl el egykönnyen.

Feleségül veszi Tiát! Habár igaz, hogy pár napja még álmában sem gondolt házasságra. De Tia csoda szép, szerény és kedves. Kívánhat-e férfi magának jobb feleséget? Az, hogy egy napon nagy vagyon örököse lesz, további pluszpontot jelent. Bár Max, mielőtt Andrew kinevezte őt ügyvezetőnek, már sikeres vállalati tanácsadó volt, és megengedhette magának, hogy luxusban éljen. Az, hogy most a Grayson Industries gyepőlőjét tartotta a kezében, újabb lökést adott neki. A hatalom afrodisziákumként hatott rá, erre ebben a pillanatban döbbsent rá.

Tia tapsolni kezdett örömeiben, amikor ébredéskor megpillantotta a Corcovadón álló hatalmas Krisztus-szobrot, Rio de Janeiro jelképét.

Max rádöbbsent, hogy nem fog megúszni egy városnéző körutat, és felsóhajtott.

A limuzin már várta őket a reptéren. Amikor a városközpontban megálltak egy díszes szállodakomplexum előtt, Tia hitetlenkedve húzta fel a szemöldökét.

- Itt töltjük az éjszakát? De hát ez egy luxushotel!
- Igen. – Mosoly suhant át Max érzéki száján. – Azt hittem, tetszeni fog.

Tia le volt nyűgözve. Újra érezte testének ösztönös reakcióit, ez izgató és félelmetes volt egyszerre. Lesimította a szoknyáját. Ez volt a legjobb ruhája, habár az egykor fehér pamut már egy kicsit megsárgult.

- Nem vagyok rendesen felöltözve egy ilyen hotelhez – szólt idegesen.
- Ezen mindjárt változtatunk – ígérte Max. – A lakosztályunkba már hívtam egy stylistot. Hoz néhány katalógust, melyben megtalálja a legújabb modelleket. Kiválasztja belőle, ami tetszik, aztán méretet vesznek magáról. Néhány óra múlva pedig leszállítják a hotelbe a kész ruhadarabokat.
- Most viccel? – súgta döbbsenten a lány.
- Dehogya. A nagypapja azt mondta, mindent megkaphat, amit csak szeretne.